

saaledes som den bør betragtes, i sin Conclusion, det vil sige, ved sine egne Reglers Anvendelse, gjør saa mange Undtagelser, at det endog forsaavidt maa siges at være gaaet meget videre end nogen tidligere Indfødsretslov. Jeg tænker herved navnlig paa den Række af Personer, der ere indstillede til Indfødsret under Lovudkastets Nr. 2, 4, 10, 12, 13, 18, 21, 22, 23 og flere Nummere — ialt en 10 à 12 Stykker — og som henhøre til Overspillemandenes og Trompeternes Klasse. Naar der sees hen til, hvorledes man tidligere har behandlet disse Sager, efterat Grundloven har bestemt, at Indfødsret kun kan meddeles Folk ved Lov, og at der hidtil kun i to Tilfælde er blevet tillagt Overspillemand Indfødsret, medens der her i Forslaget findes optaget 12 Personer af denne Klasse, da kan det ikke Andet end synes underligt, at der nu skulde være særlig Anledning til at optage et saa stort Antal af denne Klasse, saameget mere som det maa ansees for rigtigt, hvad der blev ytret under denne Sags første Behandling, at det ingenlunde er for de dermed følgende politiske Rettigheders Skyld, men af ganske andre Grunde, at de paagjældende Personer ønske Indfødsret. Ved Behandlingen af Loven af 23de April 1850 blev det udtalt, at man ikke burde tillægge Militaire eller Folk, der af Hensyn til militair Stilling søgte om Indfødsret, denne Ret, medmindre de i Virkeligheden havde vist Tapperhed, eller i alt Fald paa anden Maade godtgjort fremragende militair Dygtighed. Vil man endvidere see hen til den gamle Indfødsretslov af 1776, da hedder det i samme Kun: „Hvervinger vedblive som hidtil, de sig ved Tapperhed i Børes Tjeneste udmærkende Underofficerer og Solbater forbeholde Vi Os at belønne.“ I Modsatning hertil findes der nu i det foreliggende Udkast et stort Antal Mænd i den tidligere nævnte Stilling, der søge om Indfødsret, og som Udvalget, der dog iøvrigt har gjort sig den bedste Flid for at holde sig til den tidligere Praxis, har indstillet til at opnaae denne Ret, uagtet altsaa den Praxis, der foreligger, og de Udtalelser, der ved tidligere Veiligheder ere fremkomne, gjøre det høist urimeligt at gjøre Undtagelser i det Bestaaende til Fordeel for dem. Naar man fremdeles

betrakter det meget betydelige Antal Personer, der er opført her i Udkastet, og som der foreslaaes tillagt Indfødsret, da er det Folk, om hvilke der egentlig ikke kan siges Andet, end at de ikke tidligere have været straffede, og at de ere det danske Sprog mægtige, hvilket jo imidlertid ingenlunde vil sige, at Dansk er det Sprog, som de tale i deres Familier, men kun, at de i Almindelighed kunne udtrykke sig i det danske Sprog — og hvad det betyder, er jo Noget, som vi vel omtrent Alle godt vide. De paagjældende Personer have maaskee tildeels været her i over 15 Aar, men om de derved have tabt Noget af deres tidligere Nationalitet, eller om de derfor have sluttet sig til det, som vi maae kalde Dansk, er Noget, hvorom der paa ingen Maade foreligger Noget. At de have sluttet Egteskaber her i Landet, beviser efter min Mening overordentligt lidet, thi det er netop ofte Tilfældet, at et Individ af en stærkere Nationalitet bevirker, at hans Kone og Børn slutter sig til hans Nationalitet, og at ikke det Omvendte, som man maaskee skulde vente, finder Sted. Naar man dernæst opkaster det Spørgsmaal, hvorvidt man ikke skal nøies med succesfult at søge at forandre den nuværende temmelig slappe Praxis, eller om man kan ansee Diebliffet for at være kommet til strax at gjøre en Forandring i den, da synes mig unægteligt, at man maa sige, at det netop nu er det helbige Diebliff, efterat man saa bestemt har faaet Dinene op for, at der ved den hidtilværende Tilstand har indsneget sig noget Galt, og efterat man har opstillet faste Principer og erklæret dem for at være rigtige og nøiagtige og ønskelige at følge. Det forekommer mig derhos, at der i de hvre Forhold er kommet en Omstændighed til, som meget taler for, at man nu gjør en saadan Forandring. Tidligere har man jo nemlig af Hensyn til Rigets thfstalende Indvaanere maattet gjøre en Mængde Indrømmelser ligeoverfor den thfst Nationalitet, da denne ikke kunde nægtes at staae omtrent en Trediedeel af Statens Befolkning ligesaa nær, som Normændene nu staae os. Vi ere imidlertid — unægteligt med det Onde — komne ud af dette Forhold, og det forekommer mig derfor, at man den første Gang, da der efter denne